

3. velikonočna nedelja – leto C

Jezus se prikaže sedmim učencem

Potem se je Jezus spet razodel učencem pri Tiberijskem jezeru. Razodel pa se je takóle: Simon Peter, Tomaž, ki se imenuje Dvojček, Natánael iz galilejske Kane, Zebedéjeva sinova in dva druga izmed njegovih učencev so bili skupaj. Simon Peter jim je rekel: »Ribe grem lovit.« Dejali so mu: »Tudi mi gremo s teboj.« Odšli so in stopili v čoln, toda tisto noč niso nič ujeli. Ko se je že zdanilo, je stal Jezus na bregu, vendar učenci niso vedeli, da je Jezus. Jezus jim je rekel: »Otroci, imate kaj hrane?« Odgovorili so mu: »Nič.« Tedaj jim je rekel: »Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli.« Vrgli so jo, pa je zaradi obilice rib niso mogli več izvleči. Tisti učenec, ki ga je Jezus ljubil, je rekel Petru: »Gospod je.« Ko je Simon Peter slišal, da je Gospod, si je opasal vrhnje oblačilo, ker je bil gol, in se vrgel v jezero. Drugi učenci so pripluli s čolnom in privlekli mrežo z ribami; niso bili namreč daleč od brega, le kakih dvesto komolcev. Ko so stopili na kopno, so na tleh zagledali žerjavico in na njej ribo ter kruh. Jezus jim je rekel: »Prinesite ribe, ki ste jih pravkar ujeli!« Simon Peter se je tedaj vkrcal in potegnil na kopno mrežo, polno velikih rib; bilo jih je sto triinpetdeset. Čeprav jih je bilo toliko, se mreža ni raztrgala. Jezus jim je rekel: »Pridite jest!« Toda nobeden izmed učencev si ga ni drznil vprašati: »Kdo si ti?«; vedeli so namreč, da je Gospod. Jezus je prišel, vzela kruh in jim ga ponudil; in prav tako ribo. To je bilo že tretjič, da se je Jezus razodel učencem, odkar je bil obujen od mrtvih.

Jezus in Peter

Ko so pojedli, je Jezus rekel Simonu Petru: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kakor tile?« Rekel mu je: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Rekel mu je: »Hrani moja jagnjeta!« Spet, drugič, mu je rekel: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš?« Rekel mu je: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Rekel mu je: »Pasi moje ovce!« Tretjič mu je rekel: »Simon, Janezov sin, ali me imaš rad?« Peter se je užalostil, ker mu je tretjič rekel: »Ali me imaš rad?« in mu je rekel: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad.« Jezus mu je rekel: »Hrani moje ovce! Resnično, resnično, povem ti: Ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug te bo opasal in odvedel, kamor nočeš.« To pa je rekel, da je označil, s kakšno smrtjo bo poveljal Boga. In ko je to rekel, mu je dejal: »Hôdi za menoj!« Jn 21,1-19

Jezus se je že tretjič prikazal učencem ...

pravi odlomek, ki smo ga slišali. Mar ni nenavadno, da ga tudi v tretje takoj ne prepoznajo? Kot da je Njegova podoba – o kateri zanimivo, ne povedo ničesar – zakrita očem, če ga zelo pozorno ne iščejo. Zakaj? Mogoče prav zato, ker je konec Jezusovega zemeljskega bivanja in ga 'po starem' ne bodo več srečevali, ker ga bodo morali srečevati z globljim pogledom. A učence tako kot nas, odnaša v stare vode in Jezusa ne prepoznajo prav takoj. Poglejmo še enkrat:

»Ribe grem lovit«, pravi Peter. »Gremo še mi.« ... Videti je, da so učenci spet pri mrežah. Jezus jih je, ko jih je na začetku srečal, povabil, naj pustijo mreže in lovijo ljudi. A kje so sedaj? Gospod je zanje mrtev in življenje gre po starem naprej. Ta vsakdanost, ta obup jim zastira oči. Kaj jih prebudi iz vsakdana? Ko jim Jezus reče, naj vržejo mreže na drugo stran, ga še vedno ne prepoznajo. Šele po neverjetnem ulovi, se zdrami učenec, ki ga je Jezus ljubil – Janez in reče: »Gospod je.«

Prvi ga prepozna učenec, ki je bil posebej ljubljen in ki ga je tudi sam izredno ljubil. Šele čudež je pomagal, da so ga prepoznali. Jezus se prav ponuja v življenju, da bi videli, da hodi z nami. Ko ga učenci spregledajo, jih povabi k ognju, da bi jih ogrel, k evharističnemu obedu, da bi jih okreplil. Potem pa Petra spet spomni na njegovo poslanstvo: »Pasi moje ovce!« Kot da bi ga hotel spomniti: »Pusti ribe, odslej boš ljudi lovil!«

Ko letos gledam učence po veliki noči, se mi zdijo veliko bolj človeški kot so se mi zdeli doslej. Včasih sem mislil, da so se učenci po vstajenju močno spremenili. A očitno ni tako. Danes smo brali, da so po tretjem prikazanju še vedno isti. Tako zelo so nam podobni. Padajo v stare tire, hodijo mimo Gospoda, Vstali pa hoče stopiti v njihovo življenje. Mar se ne dogaja nekaj podobnega nam?

Da bi lažje razumeli, kaj pomaga učencem, da se oklenejo Gospoda in da bi po njih razumeli tudi naše priložnosti za srečanje z Vstalim, si pogledjmo, kje vse se je Jezus še prikazal in razodel učencem:

- Učencema na poti v Emavs. Življenje jima osvetli s svetim pismom. Razodene se jima v evharistiji in ju povabi, naj obrneta svoj pogled in svojo pot. Še tisto uro sta se vrnila! (Lk)
- Večkrat v dvorani zadnje večerje. Potem je z njimi, da jih prepriča, da ni prikazen. Nato jih pošilja v svet pričevat. (Lk)
- Ko se prikaže v dvorani zadnje večerje, graja njihovo nevero in jih pošlje oznanjat evangelij. (Mr)

Jezus se učencem tudi po vstajenju razodeva s čudeži, razkriva z razlago božje besede in po evharističnem obedu. To je očitno tudi naša pot. Druge ni. Videti moramo čudeže, prisluhniti moramo božji besedi in se z Njim srečevati v evharistiji. Tako kot učenci bomo imeli težave, da bi ga opazili. A če ne bomo vedno znova vztrajali v zavesti, da je z nami, bo hodil z nami, mi pa bomo ostali slepi.

Prvo sporočilo današnjega odlomka vidim v zahtevnosti prepoznavanja Vstalega med nami. Drugo pa je povabilo, naj oznanjamo oz. postanemo pastirji njegovih ovac. Ko začnemo teden molitve za duhovne poklice, razumem to povabilo najprej kot povabilo vsakemu izmed nas, da smo priče, poleg tega pa tudi kot povabilo, da molimo za oznanjevalce. Pomislimo, kako živo srečujemo Vstalega na poteh našega življenja, koliko smo Njegove priče in kako goreče molimo za tiste, ki so po službi zavezani oznanjevanju. Naj iz našega pričevanja Gospod sliši Petrove besede: »Gospod, ti veš, da te ljubim«.